

[Alfred Jensen.]

turligvis har den største ledighed i vintermånederne. Det er ikke nødvendigt for mig her at komme med ledighedstal, de er så godt kendt. Jeg vil tro, det også er kendt af enhver, at arbejdsmændenes ledighed ikke er et fænomen, der kun optræder i hovedstad og købstæder, men er lige så fremtrædende rundt omkring i landkommunerne. Derfor er det nødvendigt, at der sættes ind for fremme af arbejde, som kan bringe ledighedstallet for arbejdsmændene ned. Dette kan ske ved en udvidelse af vejbyggeriet. Der opkræves hvert år en benzinafgift, som skal bruges netop til vejformål. Disse penge er opført til at skulle andrage 182 mill. kr. i næste finansår, men der er ikke tænkt anvendt mere end 62 mill. kr. til vejarbejde, og det vil sige, at der sker en opsparring af 120 mill. kr. De lægges til den store sum, som i forvejen er henlagt til vejformål, og som ved udgangen af forrige finansår udgjorde over $\frac{1}{2}$ milliard kr. og i dette finansår vil komme op på mellem 600 og 700 mill. kr. Det kan diskuteres, om opkrævningen af disse midler er berettiget, det er der jo en del der gør, men det kan ikke diskuteres, at når pengene er opkrævet til vejformål og den fornødne arbejdskraft og de fornødne materialer kan fremskaffes, må og skal disse penge også bruges til disse formål. Vil man ikke det, bør man efter vor opfattelse ned-sætte de pågældende afgifter. Det er urimeligt, at de opkræves bare med det formål at hive pengene ud af befolkningens lommer. Selvom en og anden velhaver her kommer af med penge til staten, som han ellers ikke kunne afkræves i skat, kommer man ikke udenom, at byrderne ved denne afgift til syvende og sidst rammer de brede befolkningslag.

Jeg har fremdraget disse forhold for at vise, at den gamle politik fortsætter, skatter og militæruddgifter stiger, medens den sædvanlige karrighed overfor de gamle og invaliderne og alle, der har det vanskeligt her i landet, fortsat lægges for dagen. Jeg ved, det vil blive sagt, at regeringen ikke har haft tilstrækkelig tid til at sætte sit præg på finanslovsforslaget, og at den derfor simpelt hen har været nødt til at færdiggøre og fremsætte det finanslovsforslag, den tidligere finansminister havde forberedt. Det er klart, at den nuværende regering ikke i de få uger,

den har haft til at arbejde med disse problemer, har været i stand til at endevende hele finanslovsforslaget og møde frem med et nyt, men den kunne på afgørende punkter have fået indføjede ændringer, og den stod jo aldeles ikke på bar bund. Da regeringspartiet stod i opposition, var det jo ganske godt med i forhandlingerne om finanslovgivningsforhold. Det var så fortroligt med disse problemer, at det var i stand til at udarbejde meget detaljerede forslag om et forbedret børnetilskud, om en anden affattelse af udskrivningslovens skatteskala, og jeg bør vel også her nævne det forslag om opførelse af 12 000 lejligheder udover det normalt planlagte byggeri, som jeg før omtalte.

Praktiske muligheder for at sætte sit præg på finanslovsforslaget har altså været tilstede, der har været muligheder for, at den nye politik, som regeringen skilte med at ville gennemføre, kunne sætte sit præg på finanslovsforslaget, og det forekommer os ganske urimeligt, at disse spørgsmål ikke tages op til behandling netop ved denne lejlighed. Vi møder så ofte, når vi stiller forslag, bemærkningen om, at disse problemer ikke må behandles isoleret, men skal behandles i en større sammenhæng. Her forekommer det mig, at der netop var mulighed for at få disse problemer behandlet i en større sammenhæng, og at det netop var her ved finanslovsforslagets behandling, disse problemer angående den nye politik skulle drøftes.

Nu er jeg vel klar over, at en sådan forhandling om den nye politik kan føres her ved finanslovsforslagets behandling uden hensyn til, om der er foretaget ændringer i selve forslaget opstilling og summer. Det kan ske, hvis ministeren fremsætter bemærkninger om sådanne ændringer i den politik, der skal føres fremefter, i hvert fald skitse-mæssigt, men noget sådant har der ikke været tale om. Tværtimod vidner ministerens tale om, at han ikke forudser dette, og den debat, der førtes her i går, gav også udtryk for, at der ikke fra anden side regnes med, at noget sådant vil blive tilfældet, og derfor har man, når man har dette forslag for sig, lov til at spørge: Hvor bliver den nye politik af?

Kommunisterne godkender altså lige så lidt hovedlinierne i dette finanslovsforslag, som de har godkendt hovedlinierne i de tid-